

Dosarul nr. 2rac-495/18

Prima instanță - Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni (C. Albu)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (A. Minciună, V. Sîrbu, V. Mihaila)

Î N C H E I E R E

05 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată ”Moldcărbune” Leu Vasile,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Primăria satului Molești, r-nul Ialoveni împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” și menținută hotărârea din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni,

c o n s t a t ă :

La 12 ianuarie 2016, Primăria satului Molești, r-nul Ialoveni s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” solicitând încasarea sumei de 179 789,34 lei cu titlu de datorie și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivare, a reiterat că în baza contractului de dare în folosință separată a bazinului acvatic din 30 iunie 2004 Primăria satului Molești, r-nul Ialoveni a dat în posesie și folosință Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” bazinul acvatic cu suprafața de 19,55 ha, amplasat în extravilanul satului Molești, r-nul Ialoveni.

Conform decizia Consiliului sătesc Molești nr.N.07/01 din 18 iunie 2004, terenul a fost atribuit în folosință pentru un termen de 25 de ani, la prețul de 16 250 lei anual.

Reclamantul a invocat că prin contractul încheiat între părți, arendașul a garantat respectarea tuturor obligațiilor ce decurg din legislația funciară cu privire la folosirea și protecția bazinului acvatic, achitarea impozitelor și folosirea bazinului acvatic în modul în care nu va prejudicia drepturile arendatorului.

Potrivit pct.6 al Contractului, arendașul nu este scutit de plata impozitului funciar, însă Societatea cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” nu a respectat prevederile contractuale și nu a achitat nici o sumă de bani întru achitarea impozitului funciar conform contractului.

În vederea soluționării litigiului pe cale prealabilă, reclamantul a indicat că a

înaintat mai multe cereri referitor la achitarea impozitului funciar, însă fără careva rezultate.

În cadrul examinării acțiunii în fond, reclamantul a înaintat cerere de majorare a cuantumului acțiunii solicitând în final încasarea din contul Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” a sumei de 214 604,22 lei cu titlu diferența plății de arendă anuală care s-a majorat în legătură cu modificările operate în Legea privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului nr.1308 din 25 iulie 1997.

Prin hotărârea din 13 iulie 2017 a Judecătorei Hîncești, sediul Ialoveni acțiunea depusă de Primăria Molești, r-nul Ialoveni, a fost admisă parțial.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” în beneficiul Primăriei Molești, r-nul Ialoveni suma de 104 444,64 lei cu titlu de datorie.

Pretenția ce ține de încasarea datoriei în partea sumei de 140 104,44 lei, s-a respins în temeiul expirării termenului prescripției extensive.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” în contul statului suma de 3133,33 lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că la momentul încheierii contractului de arendă între părți, tariful pentru calcularea prețului normativ al pământului (pentru o unitate grad- hectar) în lei, pentru vânzarea-cumpărarea terenurilor cu destinație agricolă, loturilor de pământ de pe lângă casă și loturilor pomicole era de 289,53 lei, conform Anexei din Legea privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului nr.1308 din 25.07.1997

Tariful pentru calcularea prețului normativ al pământului pentru o unitate grad-hectar în lei, a fost majorat de la 289,53 lei la 434,30 lei prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.268 din 08 septembrie 2006, apoi prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.108 din 17.12.2009 (în vigoare din 29.12.2009), de la 434,30 lei la 621,05 lei.

Instanța a mai reținut că Societatea cu Răspundere Limitat a achitat suma de 406 250 lei pentru arenda bazinului acvatic pentru perioada de 25 ani, fără a fi concretizată anual suma pentru arendă, conform prețului normativ, clauză contractată de părți în pct.4) al Contractului de dare în folosință separată a bazinului acvatic din 30 iunie 2004. Circumstanța dată a dus la crearea datoriei de către arendaș față de arendator și anume diferența anuală la plata arendei conform prețului normativ prevăzut de Legea privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului nr.1308 din 25.07.1997.

Instanța a mai reținut că termenul în interiorul căruia reclamantul este în drept să își apere pe cale intentării unei acțiuni în instanță de judecată, solicitând încasarea sumei datoriei este perioada 31 ianuarie 2013 până la 31 ianuarie 2016, însă reclamantul a intentat acțiunea la 12 ianuarie 2016, iar repunerea în termen reclamantul nu a solicitat.

Astfel, instanța a constatat că reclamantul a depus cerere de chemare în judecată solicitând încasarea diferenței plății de arendă pentru anul 2004-2012, la data de 16 ianuarie 2013, adică peste termen de prescripție extensivă, termenul prevăzut de art. 267 alin.(1) Cod civil.

Instanța de fond a conchis că solicitarea privind încasarea datoriei pentru perioada ianuarie 2013- iunie 2017 în sumă de 104 444,64 lei este în termen și astfel, a dispus încasarea acesteia, în rest a respins pretenția ca fiind tardiv înaintată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 15 august 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” a declarat apel împotriva hotărârii din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, solicitând casarea hotărârii menționate și respingerea integrală a cererii de chemare în judecată depusă de Primăria Molești, r-nul Ialoveni.

Prin decizia din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” și s-a menținut hotărârea din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni.

La 13 august 2018, lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” Leu Vasile a declarat recurs împotriva deciziei din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 13 iulie 2017 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și transmiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivare, a invocat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și nefondată, adoptată atât cu încălcarea normelor de drept material cât și procesual.

În privința Societății cu Răspundere Limitată „Moldcărbune” a fost intentată procedura de insolabilitate.

Astfel, la data examinării cauzei în instanța de apel era deja intentat procesul de insolabilitate, iar prin prisma dispozițiilor art.74,75,88 alin.(4) din Legea Insolabilității, pârâtul era deja reprezentant de către administratorul insolabilității.

Recurentul a menționat, că în ședința din 21 martie 2018, urma a fi citat administratorul procesului de insolabilitate, Leu Vasile, pentru a avea posibilitatea de a verifica dacă Primăria satului Molești, r-nul Ialoveni, în calitatea sa de creditor chirografar a depus cerere de validare a creanței sale în instanța de insolabilitate, însă nu a fost citat și nu a cunoscut despre examinarea cauzei pe rolul instanței.

În opinia recurentului prin prisma prevederilor art.79 alin.(4) din Legea Insolabilității instanța de apel urma să suspende examinarea cererii de apel, până la încetarea procedurii de insolabilitate.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 21 martie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța de apel a expediat copia deciziei motivate participanților la proces, la 17 aprilie 2018, însă la materialele dosarului lipsesc date referitoare la recepționarea deciziei, lipsesc la (f.d.117).

Recurentul a invocat că copia decizie motivate a recepționat-o la 09 iulie 2018.

Cererea de recurs a fost declarată la 13 august 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se

constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată ”Moldcărbune” Leu Vasile, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată ”Moldcărbune” Leu Vasile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari